

ved jeg mente at have godtgjort i et saadant Omfang, som der kunde være Spørgsmaal om ved denne Forhandling, hvorledes Retsopfattelsen er i vore Nabolande, da forstod jeg ikke den ærede Ordførers Modbemærkning, at der ikke kunde tages Hensyn til den svenske Ret paa dette Punkt, fordi der fandtes andre Bestemmelser i Grundloven. Da jeg ikke forstod det, kan jeg ikke besvare det. Jeg har ikke opfattet det, men det er mulig en Mangel hos mig. Naar den ærede Ordfører vilde lade Brag paa Professor Mchoung som Vidne i denne Sag, da turde det vel være noget begrundet i et mangelfuldt Kjendskab til denne Videnskabsmands Betydning. Men i alt Fald maa jeg sige, at de norste Blades Opfattelse tillægger rigtignok jeg langt ringere Betydning end en saa europæisk berømt Retslærd som Professor Mchoung. Det skulde være daarligt, om man ikke skulde kunne faae alle Venstrebladene her i Landet til i Morgen at give den ærede Ordfører det mest eklatante Medhold og udtale Forsikring om, at han har fuldstændig Ret, og at der fra Høires Side ikke kunde anføres et eneste Argument mod det. Det regner jeg ikke det Ringeste, hvad der siges og skrives og benyttes i den politiske Agitation. Vi faa overfor en Undersøgelse af et Retsspørgsmaal af den allerstørste Betydning, og det har virkelig ikke Noget at gøre med Folkestemningen. Jeg kan forstaa, at Bælgernes store Masse maa give den ærede Ordfører Medhold; naar han eller en anden Rigsdagsmand siger, at de Folk, de sende paa Thinge, have denne Ret, er det jo en Selvfølge, at saa tro Bælgerne det, thi man tror gjerne det, man vil have, og Bælgerne ville have saa mange Rettigheder som muligt (Hør!). Der er samme Forhold for Dieblifket mellem den norste Befolkning og den store Befolkning her i Landet; de ere saa temmelig i Familie. Overfor min Udtalelse om den tyffe Ret forekommer det mig, at den ærede Ordfører ikke var ganske reskærdig imod mig. Jeg har jo fremhævet, at Hovedargumentet var det, at Fængslingen fandt Sted, og at Forretningsudvalget paa den tyffe Rigsdag maatte erkjende albeles tydeligt og bestemt, at den ikke kom i Strid med Forsætningen, og naar der saa alligevel kom Udtalelser med et ubetydeligt Dvertal, saa søgte jeg at paavise, saavidt Liden kunde tillade det, at det var en ren politisk Demonstration, rettet bestemt mod Rigskanslerens Politik. Smidlertid, afgjørende er det ikke. Naar det ærede Medlem for Middelfart (Monrad) sølte sig saa overbeviset om, at hvis det til Exempel havde været

mig, der havde været i det Tilfælde som Thingets Formand, saa vilde Dommens Eksekution have været udjat, saa vil jeg blot tillade mig at spørge det ærede Medlem, hvis Sagen forøvrigt havde tilstrækkelig Interesse, hvoraf han veed det. Jeg anser det vel for en fuldstændig uberettiget Spøg, men jeg kan dog sige den ærede Rigsdagsmand, at jeg vil dog ikke løbe an paa det. Jeg skal søge at undgaa Noget som det i Holtebro, idet jeg ikke føler mig ganske sikker, aldeles ikke. Den ærede Ordførers Udtalelser om, hvad der ligger forud for Høiesteretsdommen, skal jeg ikke komme ind paa. Men han udtalte, at denne Høiesteretsdom havde faaet sin tilstrækkelige Tilbagevisning. Ja, jeg beklager, at den i Virkeligheden har faaet den, og beklager ogsaa den ærede Ordførers Udtalelser i den Henseende. Jeg har al Grund til at antage, at den Omstændighed, at den domfældte Formand blev gjenvalgt, er at betragte som en Protest mod Høiesteretsdommen, som en Demonstration mod Høiesteret.

Den fungerende Formand (Høgsbro): Nei, det har det ærede Medlem ikke Ret til at antage, og jeg tror heller ikke, at det er blevet udtalt.

H. C. Gold: Nei, det er ikke blevet udtalt. Den ærede Formand mener, at jeg ikke har Ret til at opfatte (Afbrudelse). . . . Jeg har altsaa ikke efter den fungerende Formands Stjøn Ret til at opfatte det saaledes, og dermed er jeg færdig dermed. Men saa veed jeg altsaa ikke, hvad den ærede Ordfører mener med, at Høiesteretsdommen har faaet sin tilbørlige Tilbagevisning. (Ordføreren: Det var Deres Dom, der havde faaet en Tilbagevisning; De er ikke Høiesteret!) For saa vidt det ærede Medlem sigtede til den Udtalelse, der kom fra det ærede Medlem for Middelfart forleden, saaledes at det skulde være en Tilbagevisning, ja saa giver han mig Anledning til ogsaa at udtale en Beklagelse i den Henseende; dog kan jeg ikke sige Andet, end at det er meget tilfredsstillende, at det nysnævnte ærede Medlem i Dag er kommet saa vidt, at han har sagt, at en Høiesteretsdom er en Høiesteretsdom. Jeg maa antage, at det meget ærede Medlem forleden Dag, da han udtalte sin nedsettende Dom om Høiesteret, et Dieblif har glemt det Hensyn, han skulde sin høie Stilling i Statens og Kirkens Tjeneste; men det har glædet mig, at det meget ærede Medlem i Dag har forandret sin Opfattelse. Thi er der Noget, der vil være til Skade for vort Land, er